

Arrest

nr. 293 326 van 25 augustus 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DENYS
Adolphe Lacombélaan 59-61/5
1030 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 28 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 april 2023 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. DENYS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten, deed een eerste verzoek om internationale bescherming op 7 augustus 2009.

1.2. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nam op 7 december 2010 een beslissing 26^{quater} weigering van verblijf en bevel om het grondgebied te verlaten omdat Malta de verantwoordelijke EU-Lidstaat was voor het behandelen van het verzoek om internationale bescherming, waarna verzoeker naar Malta werd gerepatriëerd.

1.3. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen in maart 2011 naar België waar hij op 3 november 2013 en 14 juli 2019 een aanvraag tot regularisatie van zijn verblijf deed op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.4. Op 2 september 2022 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS') in het Engels, in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.5. Op 28 oktober 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten en te behoren tot de Ishan etnie.]U bent geboren op [...] december 1979 te Ubiaja, Edo State. Uw religie is christen, katholiek. U bent niet gehuwd en hebt geen kinderen. U beëindigde de lagere school en werkte daarna in de landbouw op uw familieboerderij, waar jullie cassava en maïs kweekten.

Toen uw grootvader overleed, lang geleden, was het de traditie van uw gemeenschap in Ubiaja dat de oudste zoon, namelijk uw vader, het water moest drinken waarmee het lichaam van de overledene werd gewassen. Tien jaar nadat uw vader het water had gedronken overleed hij. Ook bij de begrafenis van uw vader, ongeveer 20 jaar geleden, moest de traditie worden gevolgd, en moest uw broer I., als oudste zoon het lijkwater drinken. Uw broer I. was politieagent in Abuja. Toen u ongeveer 33 jaar oud was, verhuisde u naar Abuja en ging u bij I. wonen. Zes of zeven jaar na de begrafenis van uw vader, op 12 juni 2008, overleed ook uw broer I. omdat hij destijds het lijkwater had gedronken. Omdat uw broer I. geen kinderen had, besloten de chiefs van uw gemeenschap, dat u als laatstgeborene broer, de traditie moest verderzetten. U werd dus door uw gemeenschap opgedragen om het water waarmee het lichaam van uw broer I. werd gewassen te drinken. Omdat u christen bent, en omdat uw broer en vader in het verleden reeds overleden waren na het drinken van dit lijkwater, weigerde u dit te doen. De chiefs van uw gemeenschap eisten echter dat u naar Ubiaja zou komen om dit water te drinken, zoniet zou u worden opgehangen.

*U verliet Nigeria vanuit Abuja in februari 2009 en reisde via Niger naar Libië en vervolgens via de Middellandse zee naar Malta. In Malta diende u op 30 april 2009 een verzoek om internationale bescherming in. Toen dit verzoek werd afgewezen reisde u naar België waar u op 7 augustus 2009 aankwam en een **eerste verzoek om internationale bescherming deed op 9 augustus 2009**. Op 07 december 2010 nam de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing 26 quater weigering van verblijf en bevel om het grondgebied te verlaten, en werd u vanuit een gesloten centrum met een Dublin transfer terug naar Malta gerepatriëerd. In maart 2011 kwam u terug naar België. U vond onderdak bij een zeker J. F., iemand van uw gemeenschap die u had leren kennen via de kerk. Op 3 november 2013 deed u een aanvraag tot regularisatie 9bis. In 2016 werd deze aanvraag geweigerd.*

*Op 14 juli 2019 deed u opnieuw een aanvraag tot regularisatie 9bis. Omdat deze aanvraag nog steeds hangende is, deed u op **11 april 2022 een tweede verzoek om internationale bescherming**.*

Ter staving van dit verzoek legde u volgende documenten neer: enkele documenten met betrekking tot uw regularisatieaanvraag, waaronder een kopie van de identiteitskaart van J. F. waar u bij verblijft in België ter staving van uw domicilie, en een kopie van uw Nigeriaans paspoort dat u aanvroeg in België in functie van uw regularisatieaanvraag. Verder legt u nog een brief ("affadavit") van uw broer S.. voor met betrekking tot uw problemen in Nigeria en een kopie van een identiteitsbewijs van uw broer S., verkregen via het Belgische consulaat in Abuja.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Tijdens de pauze van het persoonlijk onderhoud, en in uw afwezigheid, stelde uw advocaat de vraag om welke reden het interview in het Engels werd gehouden, en of er geen Ishan tolken zijn (Notities van het

persoonlijk onderhoud (hierna NPO) p.16). Hierop werd door de protection officer aangegeven dat u zelf geen Ishan tolk hebt gevraagd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ), noch op een andere wijze voorafgaandelijk aan het persoonlijk onderhoud om een Ishan tolk hebt gevraagd, noch aan het begin van het persoonlijk onderhoud wanneer de protection officer er op wees dat het interview in het Engels zou verlopen (NPO p.3). Bovendien gaf u bij de DVZ aan Engels te spreken en te begrijpen, en deze taal voldoende te beheersen om de problemen die tot uw vlucht hebben geleid te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden (Verklaring betreffende procedure dd. 30/05/2012).

Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u ook meermaals de protection officer goed te hebben begrepen (NPO p.3, 16, 28). Ook de protection officer gaf aan uw Engels voldoende te begrijpen en vroeg, indien nodig, steeds om te herhalen of te verduidelijken tot alles goed werd begrepen (NPO p.16,28). Aan het einde van het persoonlijk onderhoud, maakte uw advocaat de opmerking dat het voor u niet gemakkelijk was om zich uit te drukken in het Engels, en stelde uw advocaat de vraag om voor eventuele volgende interviews een Ishan tolk te voorzien (NPO p.28-29). Hierop gaf u zelf aan dat u schrik hebt als er een Ishan tolk wordt voorzien dat deze van uw gemeenschap zou kunnen zijn (NPO p.29). U gaf verder uitdrukkelijk aan dat u zich tijdens het persoonlijk onderhoud voldoende kon uitdrukken in het Engels (NPO p.29).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een ‘gegronde vrees voor vervolging’, zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaarde dat u niet naar Nigeria kan terugkeren omdat de gemeenschap, in het bijzonder de chiefs, van Ubiaja, willen dat u – volgens de traditie van uw stam – het water drinkt waarmee het dode lichaam van uw broer I. werd gewassen toen hij overleed op 12 juni 2008 (NPO p.10, 15). U vreest dat als u het water zou drinken dat u binnen de 10 jaar zal komen te overlijden. Daarom weigerde u het water te drinken. Echter, omdat u weigerde het water te drinken, vreest u dat u zal worden opgehangen door uw gemeenschap in Ubiaja (NPO p.28).

Het dient vooreerst te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u werkelijk vervolgd wordt door de gemeenschap van Ubiaja, omdat u weigerde het lijkwater te drinken van uw broer Innocent. Zo blijkt uit uw handelswijze geen dwingende nood aan bescherming.

Na het overlijden van uw broer op 12 juni 2008 kon u immers nog tot februari 2009 in Nigeria blijven wonen zonder enige problemen. U vertelde dat de leden van uw gemeenschap in Abuja en Lagos niet meer tegen u spraken en u behandelden als een verstotene. Behalve dat leden van de gemeenschap niet meer met u spraken, deden ze verder niets (NPO p.24). Uw verklaring dat uw gemeenschap zich “overal” bevindt en u zal meenemen naar Ubiaja zodat u het lijkwater zou drinken is een louter blote bewering die u op geen enkele manier onderbouwt. Uit uw verklaringen blijkt immers zelfs het tegendeel, de leden van uw gemeenschap lieten u gewoon met rust (p.24, 26, 28). Het feit dat u nog 8 maanden in Nigeria bent blijven wonen na het overlijden van uw broer Innocent, toont aan dat uw vrees ten aanzien van de Ubiaja gemeenschap danig moet gerelativeerd worden.

Ten tweede dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen zeer weinig interesse blijkt in uw situatie en in de door u beschreven traditie van uw gemeenschap, waarbij uw familie het lijkwater moet drinken van de overledene. Uw verklaringen over de vermeende vervolgingsactoren die u tot de traditie willen verplichten, met name de personen die de beslissing nemen over het drinken van het lijkwater, zijn zodanig vaag dat het de geloofwaardigheid van uw relaas danig ondergraaft. U verklaarde dat “ze zeiden dat de laatste zoon het water moet drinken en dat ben ik” (NPO p.15). U door de protection officer gevraagd wie “ze” zijn, verklaarde u vaagweg “het is de gemeenschap”. U gevraagd wie precies in de gemeenschap deze eis stelde, verklaarde u opnieuw heel algemeen “Ubiaja community”. U gevraagd wie beslist dat u het water moet drinken, verklaarde u weerom in uiterst vage termen “de aangeduide mensen” (NPO p.16). U vervolgens gevraagd wie de aangeduide mensen zijn, verklaarde u “de chieft is ‘E.’” U gevraagd of u met “E.” de naam van de chieft bedoelt, verklaart u dat het niet enkel één persoon is, maar dat het meerdere chiefs zijn, namelijk 14 chiefs (NPO p.18-19).

U gevraagd of u iemand van de aangeduide chiefs persoonlijk kent, verklaarde u dat u enkel een zekere chief 'O.' kent, omdat hij niet ver van uw huis woont. U gevraagd naar de namen van de andere chiefs, kan u echter geen enkele andere naam noemen (NPO p.19). U gevraagd hoe u op de hoogte gesteld werd over de beslissing dat u het lijkwater moest drinken, verklaarde u dat de chiefs zeven dagen na de begrafenis een meeting hielden in uw huis in Ubiaja, waarbij uw broers S. en P. aanwezig waren. Via de telefoon werd u door uw broer S. gecontacteerd die u vervolgens doorgaf aan de chief. De chief zei tegen u dat u naar het dorp moest komen om het water te drinken. U gevraagd met welke chief u aan de telefoon hebt gesproken, verklaart u dat u het niet weet (NPO p.21). Het is opmerkelijk dat u zo weinig weet over de chiefs van uw gemeenschap, temeer daar zij de leiders zijn van uw dorp (NPO p.16), en dat zij de beslissing namen over de traditie van uw familie. Het feit dat ze de meeting hielden in uw huis in Ubiaja, in aanwezigheid van uw beide broers, dat u zelf met één van de chiefs aan de telefoon hebt gesproken, maar tegelijkertijd slechts 1 van de 14 namen van de chiefs kan noemen, getuigt niet van een interesse in uw eigen situatie en ondergraaft de geloofwaardigheid van uw relaas.

*Niet alleen kan u zeer weinig vertellen over de zogenaamde chiefs die de beslissing namen dat u het lijkwater moest drinken. Ook over de traditie zelf blijkt u niet goed op de hoogte te zijn, dit terwijl de traditie volgens uw verklaringen reeds door verschillende generaties in uw familie werd gedaan. Zo verklaarde u dat uw familie de enige familie in uw gemeenschap is die deze traditie moet volgen. U verklaarde "het is altijd ons huis. Het gebeurde bij mijn grootvader, het gebeurde bij mijn vader, bij mijn broer en het gebeurde bij mij." (NPO p.22-23). U gevraagd hoe het komt dat enkel uw familie deze traditie moet volgen, blijft u echter het antwoord verschuldigd. U gevraagd hoe deze traditie in uw familie begon, kan u evenmin een antwoord geven (NPO p.23). U kan ook geen verklaring geven waarom u in het bijzonder het water moet drinken en niet iemand anders. U verklaarde slechts dat u werd gekozen omdat u de laatstgeborene bent, maar kent niet de reden erachter (NPO p.25). **Overigens dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen inconsistent zijn met de verklaringen van uw broer Saturday in de door u neergelegde 'Affadavit' (document n°2), hetgeen de geloofwaardigheid van uw relaas verder ondermijnt.** Zo verklaarde u dat het de chiefs zijn die beslisten dat u, als laatstgeborene, het water moest drinken, terwijl uw broer S. in de affadavit attesteert dat "een besluit werd bereikt in de familie dat elk lid van de familie tot een godheid moet zweren door van het water te drinken waarmee het lijk werd gewassen om zijn/haar onschuld te bewijzen." (zie document n°2). Het feit dat uw verklaringen verschillen met de verklaringen van uw broer is een bijkomende negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw relaas.*

Verder dient te worden opgemerkt dat uw verklaring dat u zal worden opgehangen indien u weigert het lijkwater te drinken (NPO p.22-23), een pure veronderstelling is die u tevens op geen enkele manier onderbouwt . U immers gevraagd hoe de chiefs reageerden toen u hen duidelijk maakte dat u het water niet wilde drinken, verklaarde u "ze zeiden dat ik het water moet drinken, als ik kom in 10 jaar of 50 jaar, ik zal het water moeten drinken" (NPO p.22). U gevraagd wat ze zouden doen indien u het water niet drinkt, verklaarde u dat ze u zouden ophangen. U gevraagd of ze dit ooit met iemand hebben gedaan, verklaarde u enkel dat het in andere plaatsen gebeurde, waarbij u het voorbeeld van Uromi. aanhaalt. U gevraagd wie in Uromi dan geweigerd had, kan u het niet zeggen. U gevraagd wanneer deze persoon die weigerde werd opgehangen, verklaarde u vaagweg dat het "lang geleden" gebeurde. U gevraagd om ongeveer een indicatie te geven hoelang geleden "lang geleden" dan ongeveer is, kan u zelfs dit niet aangeven, en verklaart u slechts "het is geschiedenis" (NPO p.23). Behalve dit ene vage voorbeeld dat u aanhaalt met betrekking tot Uromi dat ooit gebeurde 'lang geleden', toont u op geen enkele manier aan dat uw gemeenschap op dezelfde manier zal reageren.

Niet alleen is uw vrees om opgehangen te worden een loutere veronderstelling, u kan ook niet aangeven wie concreet u zal vervolgen. U immers gevraagd wat er precies zou gebeuren indien u naar Nigeria zou terugkeren, verklaarde u " Misschien als ik terug ga naar Nigeria, zullen ze me meenemen en doen wat ze willen." U gevraagd wie u zal meenemen, verklaarde u vaagweg "Ik weet het niet, misschien iemand in de community, het kan eender wie zijn." (NPO p.28). U gevraagd wat de gemeenschap zal doen, verklaart u weerom in uiterst vage bewoordingen "ze zullen achter mij aan komen" U gevraagd wat ze concreet zouden doen, verklaart u "ze zullen me naar het dorp nemen" U gevraagd wat er dan in het dorp zou gebeuren, verklaarde u "als ik het water niet drink, zullen ze me ophangen en zal ik sterven" (NPO p.28). Het is echter weinig logisch dat ze u zouden ophangen omdat u het water niet wilt drinken, immers schieten ze dan hun eigen doel voorbij, namelijk dat u het water moet drinken, hetgeen u logischerwijze niet meer kan doen als u wordt opgehangen.

Tot slot dient te worden opgemerkt, indien u werkelijk geloofde dat uw gemeenschap u zou ophangen als u het water niet zou drinken, dat in dit geval toch wel verwacht kan worden dat u

stappen onderneemt om uw problemen op te lossen of ten minste tracht bescherming te zoeken. Uit uw verklaringen blijken echter niet de minste initiatieven langs uw kant, hetgeen de ernst en de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees verder onderuithaalt.

U gevraagd of u uw probleem niet ging melden bij de politie, verklaarde u slechts "Eerst, mijn broer is een politie officier, we brachten mijn broer van het mortuarium met de hulp van de politie naar het dorp. Ze zeiden dat de politie geen autoriteit heeft in de community, dat ze er niets op te zeggen hebben." (NPO p.24). Dit is een weinig overtuigende redenering. Immers, indien u werkelijk voor uw leven vreesde, kan verwacht worden dat u toch ten minste een poging onderneemt om de politie in te schakelen, temeer daar uw eigen broer zelf politieagent was. Het feit dat de chiefs zeiden "dat de politie niets te zeggen heeft in Ubijaja", komt hen – als zogenaamde vervolgers – gemakkelijk uit en zou u dus niet mogen laten tegenhouden. Uit de informatie ter beschikking tot het CGVS, blijkt bovendien dat lokale autoriteiten wel degelijk optreden tegen bepaalde schadelijke traditionele praktijken. Zo is er het voorbeeld van Ekpoma waar er een gelijkaardige praktijk bestond waarbij dorpelingen weduwes verplichtten het lijkwater van hun overleden echtgenoot te drinken. De lokale leider (Enogie) van Ekpoma verbood de dorpelingen deze traditie toe te passen en dreigde er zelfs mee de overheid in te schakelen indien ze niet zouden gehoorzamen (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier – "We've abolished making women drink water used to wash dead husbands –Enogie of Ekpoma"). Van iemand die werkelijk vreesde door zijn gemeenschap opgehangen te worden omwille van een traditionele praktijk, die in andere gemeenschappen reeds verboden werd, kan toch verwacht worden dat u zich beter zou informeren omtrent uw mogelijkheden om tegen deze schadelijk praktijk op te treden, of ten minste een poging zou ondernemen om de politie in te schakelen, temeer daar uw eigen broer en uw schoonzus zelf politieagenten waren (NPO p.10) Het feit dat u hiertoe niets hebt ondernomen, ondergraaft dan ook compleet de geloofwaardigheid van uw vrees.

Ook het feit dat u nog eens twaalf jaar hebt gewacht om een tweede verzoek tot internationale bescherming in te dienen, sinds u een eerste verzoek indiende op 9 augustus 2009, en sinds uw terugkeer naar België in maart 2011, toont verder aan dat de hoogdringendheid en ernst van uw vrees dient gerelativeerd te worden (NPO p.6).

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming

Wat betreft de door u neergelegde documenten over uw regularisatieaanvraag, dient te worden opgemerkt dat deze documenten betrekking hebben op een andere verblijfsprocedure en uw situatie in België die hier niet ter discussie staan. De kopie van uw Nigeriaans paspoort bevat uw persoonsgegevens die in bovenstaande motivering evenmin ter discussie wordt gesteld.

Wat betreft de door u neergelegde 'affadavit', die een getuigenverklaring is van uw broer S. I., dient te worden opgemerkt dat aan dit document slechts bewijswaarde kan worden toegekend in de mate deze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat zoals hoger is aangetoond in casu niet aan de orde is. Bovendien heeft deze 'affadavit' een gesolliciteerd karakter. Het werd immers opgesteld op 15 oktober 2021, maar liefst meer dan 12 jaar na de feiten, met de bedoeling om dit aan te wenden in het kader van uw asielprocedure (NPO p.18). Verder werd van deze affadavit enkel een kopie neergelegd, hetgeen an sich al een geringe bewijswaarde heeft gegeven de manipuleerbaarheid van kopieën.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **EASO Nigeria Security Situation van juni 2021** <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situation-v11-june-2021> en de **EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021** <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidancenigeria-october-2021>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen : Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en

splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehoeders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is.

De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De **overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja** zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat **Edo** actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat **Edo** aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Op basis van artikel 57/5^{quater} van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 08 september 2022. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Op 12 september 2022 ontving het Commissariaat-Generaal een email van uw advocaat, meester DENYS Luc, met de vraag om het nodige te doen om u volledig te informeren, met een verwijzing naar Artikel 17, lid 3, alinea 2 van de Herschikte Procedurerichtlijn die bepaalt dat de verzoeker opmerkingen kan maken over het verslag. Hieraan werd door het Commissariaat voldaan, de notities werden immers overgemaakt op 8 september 2022 en u werd de kans geboden opmerkingen te maken. De email van uw advocaat bevatte verder geen inhoudelijke opmerkingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de Vreemdelingenwet, artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 17, lid 3, alinea 1 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Herschikte Procedurerichtlijn), de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker zet vooreerst uiteen dat een prejudiciële vraag moet worden gesteld aan het Hof van Justitie van de Europese Unie over de verenigbaarheid van artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet en de praktijk van verwerende partij, met artikel 17, lid 3, alinea 1 van de Herschikte Procedurerichtlijn. Verzoeker citeert laatstgenoemde bepaling en stelt dat uit deze bepaling blijkt dat de verplichting om de verzoeker om internationale bescherming in te lichten over de inhoud van het persoonlijk onderhoud, zo nodig met bijstand van een tolk, op de schouders van de lidstaat rust, en niet op de schouders van de verzoeker zelf of zijn advocaat. Verzoeker citeert uit een artikel van Jens Vested-Hansen in Thym en Hailbronner (eds.), EU Immigration and Asylum Law, Article-by-Article Commentary, Third Edition, 2022, p. 1468 en meent dat, teneinde ervoor te zorgen dat verzoeker volledig wordt geïnformeerd in de zin van artikel 17, lid 3, alinea 1 van de Herschikte Procedurerichtlijn, de lidstaat derhalve verplicht is om, wanneer de verzoeker de in het rapport gebruikte taal niet begrijpt, ervoor te zorgen dat hij bij het nalezen van de notities door een tolk wordt bijgestaan. Hij wijst er op dat de herschikte Procedurerichtlijn gedeeltelijk is omgezet in Belgisch recht bij de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van andere categorieën van vreemdelingen. Verzoeker citeert artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet ingevoegd door de wet van 21 november 2017 en betoogt dat de door verwerende partij toegepaste procedure er dus in bestaat de verzoeker of zijn advocaat, als de verzoeker er één heeft, een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud te verstrekken, indien de aanvraag binnen twee werkdagen na het persoonlijk onderhoud werd ingediend. Dit geeft de verzoeker de mogelijkheid op opmerkingen te maken en/of eventuele vertaalfouten of misverstanden op te helderen. Deze mogelijkheid is evenwel slechts theoretisch voor verzoeker die de taal van de procedure niet kennen, zoals verzoeker, aangezien het Belgische recht België, *in casu* verwerende partij, niet verplicht om de verzoeker zo nodig met behulp van een tolk in te lichten over de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Verzoeker betoogt dat de verplichting voor de lidstaten om verzoekers om internationale bescherming volledig te informeren over de inhoud van de notities, zo nodig met behulp van een tolk, dus niet uitdrukkelijk in Belgisch recht is omgezet en in de praktijk heeft dit tot gevolg dat verwerende partij een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aan verzoekers die het vragen verstrekt, maar hen niet op doeltreffende wijze informeert over de inhoud ervan. Hij wijst er op dat hij enkel Ishan en Engels verstaat en verklaarde een beetje Frans en Nederlands te verstaan maar dat zijn niveau volstrekt onvoldoende is om de notities van het persoonlijk onderhoud te lezen en de inhoud ervan te begrijpen. Het is dus voor hem onmogelijk om zonder tolk de inhoud van het persoonlijk onderhoud te controleren en om verwerende partij te informeren als er begripsproblemen zijn geweest tijdens het persoonlijk onderhoud. De advocaat van verzoeker heeft ook verwerende partij per e-mail van 12 september 2022 (stuk 2) tevergeefs verzocht om zijn wettelijke verplichtingen krachtens artikel 17, lid 3, alinea 1 na te komen. Verzoeker stelt dat hij de notities van het persoonlijk onderhoud dus niet heeft kunnen herlezen, zelfs niet met zijn eigen middelen, om de inhoud ervan te begrijpen en na te gaan of deze met de werkelijkheid overeenkwamen. De memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat artikel 57/5^{quater} in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd stelt dat het de taak is van de advocaat om de verzoeker om internationale bescherming in te lichten over de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud maar dit kan volgens verzoeker bezwaarlijk worden beschouwd als een correcte omzetting van de richtlijn. Verzoeker benadrukt dat de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud een belangrijk document is van het administratief dossier waarover de rechter kan beschikken die overeenkomstig artikel 46, lid 3 van de Herschikte Procedurerichtlijn verantwoordelijk is voor het verrichten van een volledig en *ex nunc* onderzoek van zowel de feiten als de rechtsvragen. Deze notities spelen dus een centrale rol bij de beoordeling door de rechter van de door verzoeker uiteengezette feiten en het is dus van essentieel belang dat de inhoud van deze notities door de verzoeker daadwerkelijk in de praktijk wordt geverifieerd, zo nodig met de hulp van een tolk, met name wanneer het persoonlijk onderhoud niet in de moedertaal van verzoeker heeft plaatsgevonden, zodat de rechter zijn controle kan uitoefenen en verzoeker van een daadwerkelijk rechtsmiddel kan genieten. Het kennen van de juiste inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud is des te belangrijker nu de Raad, gelet op zijn volle rechtsmacht en de devolutieve werking van het beroep, een beroep kan beoordelen op grond van elementen in het administratief dossier van verwerende partij waarop deze laatste zich niet heeft beroepen om het verzoek te verwerpen. De Raad kan dus het beroep verwerpen op andere gronden dan de motivering van verwerende partij. Verzoeker meent dat op grond van dit alles een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie moet worden voorgelegd die als volgt is geformuleerd:

“Is artikel 57/5^{quater} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, in die zin geïnterpreteerd dat de CGVS niet verplicht is de verzoeker om internationale bescherming volledig in te lichten over de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud, zo nodig met de hulp van een tolk, maar dat deze inhoud toekomt aan de advocaat van de verzoeker, eventueel met de bijstand van een tolk, verenigbaar met artikel 17, lid 3, eerste alinea, tweede zin van de Herschikte Procedurerichtlijn?”

Verzoeker stelt voorts dat volgens de samenwerkingsplicht van de overheid zoals bepaald in artikel 4, lid 1, tweede zin van de herschikte Kwalificatierichtlijn (2011/95/EU), omgezet in artikel 48/6 § 1, eerste lid, tweede zin van de Vreemdelingenwet, de verwerende partij tot taak heeft “om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen”. Volgens het Hof van Justitie in de zaak *M./Ierland* van 22 november 2012, C-277/11 moet de betrokken lidstaat, waarvan de door de verzoeker verstrekte elementen niet volledig zijn, actief met de verzoeker samenwerken om alle elementen tot staving van het verzoek bijeen te brengen. Verzoeker meent dat door hem niet met behulp van een tolk volledig in te lichten over de inhoud van het persoonlijk onderhoud, verwerende partij zijn samenwerkingsplicht bepaald in artikel 48/6 § 1, eerste lid, tweede zin van de Vreemdelingenwet geschonden. Door geen grondig feitenonderzoek te verrichten en niet alle noodzakelijke informatie te verzamelen om verzoeker in de gelegenheid te stellen opmerkingen of verduidelijkingen te maken over de inhoud van het persoonlijk onderhoud, heeft verwerende partij ook haar zorgvuldigheidsplicht geschonden, zo meent verzoeker.

Inzake de geloofwaardigheid van verzoeker stelt hij ten eerste dat hem herhaaldelijk wordt verweten niet nauwkeurig genoeg te zijn of onvoldoende details te hebben gegeven over de traditie van zijn gemeenschap als over de concrete risico's in geval van terugkeer. Bovendien heeft het feit dat hij geen opmerkingen heeft kunnen maken en verduidelijkingen heeft kunnen geven overeenkomstig artikel 17, lid 3, eerste alinea van de herschikte Procedurerichtlijn ontegensprekelijk ook gevolgen voor de mate van nauwkeurigheid en gedetailleerdheid bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoekers relaas.

Ten tweede houdt verwerende partij geen rekening met het gegeven dat verzoeker in Abuja maar ook in Lagos onder grote druk stond om naar het dorp in het zuiden van het land terug te keren en het water te drinken. Verzoeker wijst er op dat Lagos wel een grote stad is maar niet ver van zijn geboortedorp, zodat leden van zijn gemeenschap/dorp zich naar Lagos kunnen begeven en verzoeker daar ontmoeten, wat verwerende partij niet schijnt te beseffen. Hij werd ook volledig afgewezen door de gemeenschap en als een verstotene behandeld (notities persoonlijk onderhoud, p. 24). Deze gedragingen moeten volgens verzoeker gezien het herhaalde karakter ervan, de sociale afwijzing en de uitgeoefende mentale druk, worden beschouwd als vervolging om godsdienstige redenen of ernstige schade in de vorm van onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt verwerende partij geen rekening met het feit dat de door verwerende partij zelf bijgebrachte rapporten aantonen dat bij gebrek aan bescherming van familieleden, het leven van de persoon die het water van het lijk weigert te drinken, in gevaar is (stuk 3 van het dossier van verwerende partij). Met betrekking tot de stelling van verwerende partij dat verzoeker stappen had moeten ondernemen om te trachten het probleem op te lossen en bescherming te vinden, gelet op het feit dat deze traditie in bepaalde dorpen is afgeschaft, houdt zij geen rekening met het feit dat de door verwerende partij ingediende rapporten aantonen dat deze traditie nog steeds bestaat in bepaalde delen van het land, zoals in Edo State (stuk 3 van het dossier van verwerende partij). Verzoeker legde verder uit dat zijn broer en schoonzus bij de politie zaten en dat hem was verteld dat de politie niets kon doen aan wat er in de gemeenschap gebeurde (notities persoonlijk onderhoud, p. 24). Verzoeker verwijst vervolgens naar stuk 3 toegevoegd aan het verzoekschrift waaruit blijkt dat in theorie er een wet is die geweld verbiedt tegen mensen die aan schadelijke traditionele praktijken worden onderworpen, maar dat deze wet in de praktijk niet doeltreffend wordt toegepast en dat mensen niet noodzakelijkerwijs op de politie kunnen rekenen. Uit het rapport blijkt ook dat een gebrek aan vertrouwen in de politie het melden van rituele praktijken belemmert en dat, aangezien de politie zelf ook deel uitmaakt van de cultuur waarin de rituele praktijken plaatsvinden, zij zich verplicht voelt de cultuur en tradities te respecteren en daarom niet noodzakelijk bescherming biedt aan iemand die weigert zich aan het ritueel te onderwerpen, zo betoogt verzoeker. Waar verwerende partij benadrukt dat dergelijke traditionele praktijken in twee Nigeriaanse steden verboden zijn houdt zij geen rekening met het feit dat uit de beschikbare informatie over het land van herkomst blijkt dat er een reële kans bestaat dat de staat en de politie niet in staat zijn verzoeker tegen de betrokken rituele praktijken te beschermen. Zij moet dus worden geacht artikel 48/6 § 5, a) van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 10, lid 3, b) van de Vreemdelingenwet te hebben geschonden aangezien zij geen rekening heeft gehouden met alle relevante feiten betreffende het land van herkomst, argumenteert verzoeker.

Voorts stelt verzoeker dat moet worden aangenomen dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, hij geen daadwerkelijke bescherming in de zin van artikel 48/5 § 2 van de Vreemdelingenwet zal genieten. Onder verwijzing naar J. Hathaway e M. Foster, “*The law of Refugee Status*”, 2014, p. 324, stelt verzoeker dat van een verzoeker om internationale bescherming alleen mag worden verwacht dat hij bescherming heeft gezocht bij zijn nationale autoriteiten als het redelijkerwijze mogelijk is om deze te verkrijgen. Verzoeker stelt dat uit het voorgaande niet blijkt dat hij enige bescherming had kunnen verkrijgen, des te meer rekening houdend met het feit dat de betrokken traditionele praktijk in Edo State nog steeds wordt toegepast en de politiek waarvan de leden deel uitmaken van die cultuur, zich moeilijk

tegen dergelijke praktijken kan verzetten. Hij argumenteert dat uit de afschaffing van deze praktijken in een minderheid van steden, die niet tot Edo State behoren, niet kan worden geconcludeerd dat verzoeker een reële kans op overheidsbescherming zou hebben, zoals verwerende partij stelt. Bovendien blijkt uit de door verwerende partij overgelegde artikelen dat in de twee Nigeriaanse steden waar bepaalde traditionele praktijken werden afgeschaft, dit gebeurde dankzij de traditionele leider zelf en niet door de politie of de rechtbanken.

Tenslotte stelt verzoeker, onder verwijzing naar het reeds geciteerde werk van Hathaway en Foster, p. 151, dat er geen grond is om aan te nemen dat iemand die niet bij de eerste gelegenheid internationale bescherming aanvraagt, niet geloofwaardig zou zijn en dat er dus geen geldige reden is om aan te nemen dat twaalf jaar wachten om een nieuw verzoek om internationale bescherming in België in te dienen, niet geloofwaardig zou zijn, vooral gelet op het feit dat verzoeker door België naar Malta werd teruggestuurd toen hij twaalf jaar geleden zijn eerste verzoek indiende hij dacht dat zijn verzoek in Malta werd afgewezen. Verzoeker wijst er nog op dat hij verschillende malen geprobeerd heeft om in België een machtiging tot verblijf te krijgen op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en dat indien dit succesvol was geweest, er geen nood was aan een verzoek om internationale bescherming.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;
2. E-mail van 12 september 2022;
3. Rapport van de Immigration and Refugee Board of Canada van 14 november 2016 over de beschikbaarheid en doeltreffendheid van de reactie van de staat en de politie in Zuid-Nigeria voor mensen die weigeren deel te nemen aan rituele praktijken.

4. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake

het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoekers vrees voor vervolging door de chiefs van zijn gemeenschap omdat hij volgens zijn verklaringen heeft geweigerd om het water waarmee het lijk van zijn broer werd gewassen, te drinken omdat verzoeker een Christen is en omdat zijn broer en vader in het verleden overleden waren na het drinken van lijkwater. Verzoeker verklaart zijn land van herkomst te hebben verlaten uit vrees voor vervolging of ernstige schade door een niet-staatelijke actor, met name de chiefs van zijn gemeenschap in Abuja, waar zijn overleden broer politieagent was. Het wordt niet betwist dat verzoeker de Nigeriaanse nationaliteit bezit, noch dat hij afkomstig is uit de staat Edo.

6.3. De Raad stelt voorafgaandelijk vast dat het persoonlijk onderhoud met verzoeker door verwerende partij heeft plaatsgevonden in het Engels en dat daarbij geen tolk werd gebruikt. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft aangegeven dat hij Engels spreekt en begrijpt en dat hij deze taal voldoende beheerst om de problemen die aanleiding hebben gegeven tot de vlucht vanuit Nigeria uiteen te zetten en hierover vragen te beantwoorden (administratief dossier, verklaring betreffende de procedure, 30 mei 2022 en bijlage 26 *quinquies*, 11 april 2022). Verder kan ook niet blijken uit het administratief dossier dat verzoeker zelf om een tolk Ishan zou hebben gevraagd bij de DVZ. Ook voorafgaand aan het persoonlijk onderhoud heeft verzoeker op geen enkele wijze te kennen gegeven een tolk Ishan te verkiezen. Waar tijdens het persoonlijk onderhoud de advocaat van verzoeker opmerkte dat het niet gemakkelijk was voor verzoeker zich uit te drukken in het Engels en voor volgende interviews een tolk Ishan zou moeten voorzien zijn (notities PO, p. 28-29), stelt de Raad in navolging van de bestreden beslissing vast dat verzoeker bij aanvang van het persoonlijk onderhoud geen bezwaar maakte toen hem werd meegedeeld dat het persoonlijk onderhoud in het Engels zou verlopen (notities PO, p. 3) en dat uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud niet kan blijken dat er communicatieproblemen waren tussen de dossierbehandelaar en verzoeker die een invloed zouden kunnen gehad hebben op de kwaliteit van het persoonlijk onderhoud.

Verder blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud bovendien dat verzoeker, gevraagd of hij voor eventuele volgende interviews een tolk Ishan verkoos, verklaarde dat hij schrik heeft dat indien er een tolk Ishan wordt voorzien, deze van zijn gemeenschap zou kunnen zijn (notities PO, p. 29). Verder stelt de Raad vast dat, niettegenstaande deze verklaringen van verzoeker, in het verzoekschrift om een tolk Ishan werd gevraagd voor de zitting van de Raad, maar verzoeker uitdrukkelijk ter zitting verklaarde geen bezwaar te maken tegen de tolk Engels-Nederlands in de procedure voor de Raad. Hieruit volgt in elk geval dat verzoeker zelf geen bezwaar had tegen het feit dat het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verliep in het Engels, één van de talen die verzoeker machtig is en dat hij geen problemen had om de gestelde vragen te begrijpen en zijn antwoorden hierop in het Engels te formuleren.

De Raad stelt ook vast dat op het einde van het persoonlijk onderhoud de advocaat van verzoeker aangaf dat verzoeker de notities zorgvuldig zal lezen en aanpassingen maken waar mogelijk (notities PO, p. 28).

Inzake de ingeroepen schending van artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet juncto artikel 17, lid 3 van de Asielprocedurerichtlijn stelt de Raad het volgende vast. Artikel 17, lid 3 van de Asielprocedurerichtlijn legt een verplichting op aan de lidstaten om de verzoeker volledig te informeren over de inhoud van het gehoorverslag of over de inhoudelijke elementen van de schriftelijk weergave, zo nodig met bijstand van een tolk. Deze bepaling is omgezet door de wet van 21 november 2017, op basis waarvan het huidige artikel 57/5^{quater} in de Vreemdelingenwet is ingevoegd. In de memorie van toelichting van deze wet wordt dit als volgt toegelicht: *“Een derde paragraaf bepaalt dat de verzoeker om internationale bescherming of zijn advocaat aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen opmerkingen kunnen bezorgen over de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud die hem op zijn verzoek betekend zal worden, overeenkomstig paragraaf 2. Deze bepaling biedt de verzoeker om internationale bescherming of zijn advocaat de mogelijkheid hun opmerkingen over eventuele vertaalfouten of misvattingen in de notities mee te delen. Deze bepaling stemt overeen met de richtlijn, die oplegt dat een bepaalde (niet gespecificeerde) termijn aan de verzoeker wordt toegekend voordat een beslissing wordt genomen, opdat hij zijn opmerkingen zou kunnen meedelen. Deze bepaling is eveneens een vertaling van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur in de context van asiel. De asielzoeker kan nu al op verzoek een kopie van het gehoorverslag krijgen en heeft het recht correcties of aanvullingen te vragen als hij bewijst dat dit document verkeerde of onvolledige informatie bevat. Deze opmerkingen moeten schriftelijk (bv. fax, mail, per brief die aan de postdiensten wordt overhandigd, per brief die wordt neergelegd aan het onthaal van het Commissariaat-generaal) worden meegedeeld aan het Commissariaat-generaal in de proceduretaal. De richtlijn bepaalt dat de verzoeker moet kunnen rekenen op de bijstand van een tolk indien nodig (om volledig op de hoogte te zijn van de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud). Met dat doel, kan de verzoeker beroep doen op een advocaat, die hem kan bijstaan tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (zie in dit verband artikel 33 van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en de artikelen 508/1 tot 508/23 van het Gerechtelijk Wetboek, en meer bepaald het artikel 508/10 van het Gerechtelijk Wetboek). Er kan inderdaad van uitgegaan worden dat de advocaat, die de verzoeker vertegenwoordigt en het gehoor in principe bijwoont, in staat is elke nuttige opmerking over de notities van het persoonlijk onderhoud te maken in naam van zijn cliënt.”* (Parlementaire Voorbereidingen, Kamer van Volksvertegenwoordigers, DOC 2548/001, p. 98).

Artikel 508/10 van het Gerechtelijk Wetboek luidt als volgt: *“Wanneer de begunstigde de taal van de rechtspleging niet spreekt, stelt het bureau hem voor zover mogelijk een advocaat voor die zijn taal spreekt of een andere taal die hij begrijpt en bij ontstentenis hiervan een tolk. De kostenvergoeding voor de tolk komt ten laste van het Rijk. Zij wordt vastgesteld op de wijze bepaald in het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.”*

Artikel 508/13 van het Gerechtelijk Wetboek luidt als volgt: *“§ 1. Behoudens internationale of nationale bepalingen op grond waarvan voor sommige personen wordt voorzien in de toekenning zonder voorwaarden van volledig kosteloze juridische tweedelijnsbijstand beschikken de hierna vermelde personen over ontoereikende bestaansmiddelen als bedoeld in artikel 508/13, eerste lid, en genieten zij de volledige kosteloosheid van de juridische bijstand : (...) 10° de asielaanvrager of de persoon die een aanvraag indient tot verkrijgen van het statuut van ontheemde, op overlegging van bewijsstukken.”*

Hieruit blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming die over kosteloze juridische tweedelijnsbijstand beschikt beroep kan doen op een tolk die hem door het bureau juridische rechtsbijstand wordt ter beschikking gesteld.

Verzoeker geniet voor de huidige procedure voor de Raad niet over kosteloze juridische tweedelijnsbijstand en verzoekers advocaat licht ter terechtzitting toe dat hij een inkomen heeft.

In casu is het persoonlijk onderhoud met instemming van verzoeker in het Engels verlopen en in aanwezigheid van zijn advocaat, zodat redelijkerwijze kan aangenomen worden dat zijn advocaat na ontvangst van de notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker kon informeren over de inhoud ervan zonder bijstand van een tolk. Dat deze informatie niet werd verstrekt door verwerende partij zelf is als dusdanig niet relevant. De richtlijn specificceert immers niet dat deze informatie door de verwerende partij zelf moet worden verstrekt maar enkel dat de lidstaten ervoor moeten zorgen dat de verzoeker volledig wordt geïnformeerd. Verzoeker beschikt over een ervaren advocaat die ter zitting bevestigt het Engels machtig te zijn, zodat bezwaarlijk kan worden volgehouden dat deze niet in staat zou zijn verzoeker volledig te informeren over de inhoud van het persoonlijk onderhoud. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat bovenvermelde verplichting *in casu* niet zou zijn vervuld, noch dat verzoeker hierdoor zelfs niet in de mogelijkheid verkeerde om zijn opmerkingen dienaangaande in de procedure voor de Raad te formuleren (zie ook Grondwettelijk Hof, Arrest nr. 23/2021 van 25 februari 2021 overweging B.64.2). Ten overvloede toont verzoeker, die verklaart over een inkomen te beschikken, ook niet aan dat hij niet over de middelen beschikte om een tolk in te schakelen of zich tot een door de Belgische overheid gesubsidieerde tolkdienst te wenden indien dit noodzakelijk werd geacht. Verzoeker toont niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren van zijn grief.

Waar verzoeker stelt dat een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie zich opdringt, dient te worden benadrukt dat krachtens artikel 267, derde lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie de nationale rechterlijke instantie slechts gehouden is het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien haar beslissingen “*volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep*”. Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld. Aangezien de uitspraken van de Raad overeenkomstig artikel 39/67 van de Vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, kan de Raad niet worden beschouwd als een in laatste aanleg rechtsprekende rechterlijke instantie en is hij niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

6.4. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt vervolgd te worden door de gemeenschap van Ubaija wegens het weigeren om het lijkwater van zijn broer I. te drinken omdat (1) uit zijn handelswijze geen dwingende nood aan bescherming blijkt aangezien hij na het overlijden van zijn broer op 12 juni 2008 nog tot februari 2009 in Nigeria kon blijven wonen zonder verdere problemen wat zijn vrees ten aanzien van de Ubaija gemeenschap danig relativeert; (2) uit zijn verklaringen blijkt dat hij zeer weinig interesse toont in zijn situatie en de traditie van zijn gemeenschap en zijn verklaringen over de vermeende vervolgingsactoren die hem tot de traditie willen verplichten, zodanig vaag zijn dat het de geloofwaardigheid van zijn relaas danig ondergraaft, nu het opmerkelijk is dat hij zo weinig weet over de chiefs van zijn gemeenschap, temeer het leiders zijn van zijn dorp en zijn verklaringen over de traditie inconsistent zijn met de verklaringen van zijn broer S. in de door hem neergelegde affidavit, waarin wordt gesteld dat een besluit werd bereikt in de familie dat elk lid van de familie tot een godheid moet zweren door van het water te drinken waarmee het lijk werd gewassen om zijn/haar onschuld te bewijzen; (3) zijn verklaring dat hij zal worden opgehangen indien hij weigert het lijkwater te drinken een pure veronderstelling is die hij op geen enkele wijze onderbouwt en hij ook niet kan aangeven wie hem concreet zal vervolgen; (4) uit zijn verklaringen niet de minste initiatieven langs zijn kant blijken om stappen te ondernemen om ten minste bescherming te trachten te zoeken, terwijl uit de informatie ter beschikking van het CGVS bovendien blijkt dat de lokale autoriteiten wel degelijk optreden tegen bepaalde schadelijke traditionele praktijken, waaronder het voorbeeld van Ekpoma waar de lokale leider de dorpingen verbood de traditie waarbij weduwes verplicht het lijkwater van hun overleden echtgenoot te drinken, toe te passen en (5) verzoeker twaalf jaar heeft gewacht om een tweede verzoek tot internationale bescherming in te dienen sinds zijn terugkeer naar België in 2011, wat aantoont dat de hoogdringendheid en ernst van zijn vrees dient gerelativeerd te worden. Met betrekking tot de neergelegde affidavit, wordt ook overwogen dat deze een gesolliciteerd karakter heeft aangezien deze is opgesteld op 15 oktober 2021 en dus meer dan 12 na de feiten met de bedoeling om dit aan te wenden in het kader van de asielpcedure.

6.5. Na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met de verklaringen van beide partijen ter terechtzitting, stelt de Raad vast dat verzoeker de door hem voorgehouden vrees voor vervolging omwille van het feit dat hij weigert het water te drinken dat werd gebruikt om het lijk van zijn broer I. te wassen, niet aannemelijk maakt.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen over de traditie als dusdanig en de rol van de chiefs hierin vaag zijn en bovendien in strijd met de inhoud van de affidavit van zijn broer S.. Zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing verklaart verzoeker aanvankelijk dat de Ubiaja gemeenschap in het algemeen de eis stelde dat hij het water moest drinken en gevraagd wie heeft beslist dat hij het water moest drinken, verklaart *“de aangeduide mensen”*. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt verder dat verzoeker een reeks vragen hierover werd gesteld en dat hij verklaart dat 14 chiefs verantwoordelijk zijn, waarvan hij één chief bij naam kan noemen omdat hij niet ver van verzoeker woonde (notities PO, p. 19). De Raad houdt rekening met het gegeven dat het persoonlijk onderhoud plaatsvond vele jaren nadat de feiten zich volgens verzoeker hebben voorgedaan. Dat hij niet alle veertien chiefs kan opnoemen, kan nog worden aangenomen, maar dat hij evenmin de naam kan noemen van de chief die hij aan de telefoon zou hebben gehad toen zijn broers P. en S. een ontmoeting hadden in het huis van de familie van verzoeker in Ubiaja en die hem de beslissing meedeelde dat hij het water moest drinken, is weinig aannemelijk. Indien verzoeker daadwerkelijk op deze wijze op de hoogte werd gebracht van de beslissing en zijn broers met deze persoon aan het vergaderen waren toen zij hem telefonisch contacteerden en de telefoon vervolgens doorgaven zodat verzoeker ook rechtstreeks met de chief sprak, kan niet worden ingezien dat verzoeker niet weet met welke chief hij heeft gepraat, zoals verzoeker beweert (notities PO, p. 21-22). Voorts stelt de Raad ook vast dat verzoeker weinig toelichting kan geven bij de traditie als dusdanig en dat zijn verklaringen hierover bovendien niet stroken met de inhoud van de verklaringen van verzoekers broer S. in de affidavit die door verzoeker bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming werd neergelegd (administratief dossier, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stuk 2). Zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing verklaart verzoeker dat zijn familie de enige familie in de gemeenschap is die deze traditie kent dat één persoon binnen de familie het water moet drinken. In de kopie van de affidavit van de verklaring van de broer van verzoeker wordt evenwel uitdrukkelijk gesteld *“that a decision was reached in the family that every member of the family must swear to a deity by drinking from water used in washing the corpse in order to proof innocence”* (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 2) (vrije vertaling: *“dat in de familie is besloten dat ieder lid van de familie moet zweren bij een godheid door te drinken van het water dat is gebruikt bij het wassen van het lijk om zo zijn onschuld te bewijzen”*). Waar verzoeker herhaaldelijk verklaart dat één persoon binnen de familie van elke gemeenschap het water moest drinken, wordt in de affidavit uitdrukkelijk gesteld dat elk familielid van het water moest drinken en dat het een beslissing was die werd genomen binnen de familie en dus niet, zoals verzoeker verklaart, door de chiefs. Wel wordt in de affidavit verwezen naar het feit dat de ouderen hebben gezworen om ervoor te zorgen dat verzoeker wordt opgespoord en naar het dorp gebracht van waar in het land hij zich ook bevindt om te zweren bij een godheid om zijn onschuld te bewijzen, maar de geciteerde bewoordingen van de affidavit laten geen ruimte voor interpretatie met betrekking tot wie de beslissing heeft genomen om de traditie toe te passen en wie binnen de familie hieraan moest voldoen. De Raad kan slechts vaststellen dat de adjunct-commissaris op goede gronden heeft besloten dat deze vaststellingen de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen en de door hem geuite vrees voor vervolging reeds ondermijnen. De vastgestelde tegenstrijdigheden en ongerijmdheden betreffen de kern van verzoekers vluchtrelaas, met name de traditie in zijn gemeenschap waarbij hij verplicht zou worden om het water waarmee het lijk van zijn broer is gewassen, moet drinken, en worden dan ook terecht aangehaald in de bestreden beslissing als elementen die de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen hierover aantasten. De Raad stelt overigens vast dat de affidavit van de verklaringen van verzoekers broer een kopie betreft en bovendien is opgesteld op 15 oktober 2021, hetzij meer dan 12 jaar nadat de voorgehouden feiten zich zouden hebben voorgedaan. De Raad stelt vast dat verzoeker geen concreet verweer voert tegen de motieven in de bestreden beslissing aangaande zijn gebrekkige kennis over de traditie en wie de beslissing nam dat verzoeker van het water moest drinken. Hij beperkt zich immers tot het louter opmerken dat hem herhaaldelijk wordt verweten niet nauwkeurig genoeg te zijn of onvoldoende details te hebben gegeven over de traditie van zijn gemeenschap als de risico's bij terugkeer, zonder evenwel concrete elementen aan te reiken die de vaststellingen in de bestreden beslissing dienaangaande in een ander daglicht zouden kunnen plaatsen. Waar verzoeker nog wijst op het feit dat hij de notities van het persoonlijk onderhoud niet heeft kunnen herlezen wat volgens hem ontegensprekelijk ook gevolgen heeft voor de mate van nauwkeurigheid en gedetailleerdheid bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn relaas, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker dit op geen enkele wijze concretiseert. In zoverre verzoeker bedoelt dat de adjunct-commissaris zich heeft gebaseerd op onvoldoende nauwkeurige en gedetailleerde verklaringen, bij gebrek aan reële mogelijkheid voor de verzoeker om opmerkingen te maken bij de notities van het persoonlijk onderhoud, verwijst de Raad naar het hetgeen hierover supra werd uiteengezet en herhaalt dat het Grondwettelijk Hof er reeds op gewezen heeft dat verzoeker ook in het kader van de procedure bij de Raad de mogelijkheid heeft om te wijzen op onvolkomenheden, verkeerd geïnterpreteerde of weergegeven verklaringen en terzake een concreet verweer kan voeren

(zie ook Grondwettelijk Hof, Arrest nr. 23/2021 van 25 februari 2021 overweging B.64.2). Verzoekers algemene betoog bevat evenwel geen enkele concrete indicatie dat het gegeven dat hij de notities van het persoonlijk onderhoud niet heeft kunnen herlezen met behulp van een tolk een invloed heeft gehad op de beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas, en in het bijzonder zijn verklaringen inzake de traditie in zijn gemeenschap/familie en de risico's bij terugkeer.

De loutere stelling dat verzoekers verklaringen onvoldoende gedetailleerd en nauwkeurig zijn als gevolg van het feit dat hij geen opmerkingen heeft kunnen maken bij de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud, zonder daarbij concreet aan te geven, zelfs bij wijze van indicatie, welke verbeteringen, of opmerkingen noodzakelijk zouden (geweest) zijn opdat de adjunct-commissaris en de Raad over een voldoende nauwkeurig en gedetailleerd vluchtrelaas zouden beschikken, kan dan ook niet volstaan. Het is aan de verzoeker om internationale bescherming om de concrete elementen aan te reiken op basis waarvan hij meent een beroep te moeten doen op de bescherming door de Belgische autoriteiten en aan de adjunct-commissaris om deze elementen in samenwerking met de verzoeker te vervolledigen indien nodig en daarna een beoordeling in rechte te maken van de aangebrachte feiten en na te gaan of aan de materiële voorwaarden voor het verlenen van internationale bescherming is voldaan. In dit verband stelt de Raad ook vast dat ook in het verzoekschrift in het betoog inzake verzoekers verblijf in Nigeria tot acht maanden na de eis om het water te drinken, en inzake het feit dat zijn broer en schoonzus bij de politie zaten wordt verwezen naar de verklaring van verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij als een verstotene werd behandeld en dat zijn broer en schoonzus hem hadden verteld dat de politie niets kon doen (notities PO, p. 24), zodat kan aangenomen worden dat verzoeker minstens wat deze aspecten betreft, heeft kunnen nagaan of dit strookt met zijn verklaringen en tot de conclusie is gekomen dat dit geen verdere aanvulling dan wel correctie behoeft.

Voorts blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker de eis om naar Ubiaja te komen en van het water te drinken situeert zes of zeven dagen na de begrafenis van zijn broer op 12 juni 2008, maar hij in februari 2009 vanuit zijn woonplaats Abuja Nigeria verliet en naar Niger en verder naar Libië reisde waar hij de oversteek maakte naar Malta. Verzoeker betwist deze weergave van zijn verklaringen niet maar bekritiseert de motivering in de bestreden beslissing dat dit de ernst van zijn vrees ten aanzien van de Ubiaja gemeenschap danig relativeert. Hij voert aan dat hierbij geen rekening wordt gehouden met het gegeven dat verzoeker in Abuja maar ook in Lagos onder grote druk stond om naar zijn dorp in het Zuiden terug te keren en dat Lagos wel een grote stad is maar niet ver van zijn geboortedorp zodat zij hem daar kunnen ontmoeten. Verzoeker wijst er ook op dat hij verklaarde volledig afgewezen te zijn door de gemeenschap en als een verstotene behandeld. Verzoekers betoog kan niet overtuigen. De vaststelling dat verzoeker gedurende acht maanden in Abuja en Lagos kon blijven zonder dat hij ernstige problemen had met leden van zijn gemeenschap of inwoners van zijn dorp, is minstens een indicatie dat de traditie doen respecteren blijkbaar toen reeds geen prioriteit was. Dat verzoeker al die tijd geen aanstalten maakte om Nigeria te ontvluchten relativeert dan ook de door verzoeker geuite vrees voor vervolging door zijn gemeenschap/dorp. Uit zijn verklaringen blijkt weliswaar dat inwoners van zijn dorp in Abuja wonen en dat zij hem ook in Lagos kwamen opzoeken, maar niet dat hij onder grote druk stond, zoals in het verzoekschrift wordt beweerd. Verzoeker verklaart dat deze mensen zeiden dat ze niet met hem mogen spreken tot hij naar de chieft gaat (notities PO, p. 24) maar maakt verder geen enkel gewag van specifieke maatregelen die zouden genomen zijn om hem naar Ubiaja te doen terugkeren om het water te drinken. In zoverre uit zijn verklaringen blijkt dat inwoners van Ubiaja naar verzoeker in Abuja en Lagos kwamen, kan evenwel niet blijken dat hij werd gedwongen om mee te gaan en dat hij na zijn verblijf in Lagos naar Abuja is teruggekeerd alvorens naar Niger te vertrekken. Waar in het verzoekschrift nog wordt gesteld dat verzoeker als een verstotene werd behandeld, wijst de Raad er op dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij reeds een jaar voor zijn vertrek uit Nigeria en dus vier maanden voor het overlijden van zijn broer I. naar Abuja was verhuisd en er ook na diens dood verbleef. In zoverre verzoeker stelt verstoten te zijn door zijn gemeenschap in Ubiaja, kan uit het rechtsplegingsdossier niet blijken dat hij in Abuja verstoten werd en maakt verzoeker verder ook niet aannemelijk dat de sociale afwijzing waarvan hij beweert het slachtoffer te zijn geweest voldoende ernstig was om als vervolging of ernstige schade gekwalificeerd te worden. Uit niets kan blijken dat hij hieronder in Abuja of Lagos gebukt ging en verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat hij in geval van terugkeer naar Nigeria zou verstoten worden in dergelijke mate dat dit met vervolging of ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet zou kunnen gelijkgeschakeld worden.

De Raad stelt verder vast dat in de beschikbare landeninformatie met betrekking tot Nigeria bijgebracht door beide partijen de door verzoeker beschreven traditie waarbij een zoon het lijkwater van de overleden vader dan wel een broer het lijkwater van een overleden broer dient te drinken, niet wordt vermeld.

Wel bestaat volgens een rapport uit 2012, toegevoegd aan het administratief dossier door verwerende partij, in sommige deelstaten van Nigeria, waaronder Edo State, waarvan verzoeker afkomstig is, een ritueel waarbij een weduwe het water drinkt dat werd gebruikt om het lijk van haar overleden echtgenoot te wassen, om te bewijzen dat zij niet verantwoordelijk is voor de dood van haar echtgenoot (zie Canada: Immigration and Refugee Board of Canada: *“Nigeria: Ritual whereby a widow drinks the water used to clean her husband’s corpse; consequences for a widow’s refusal to drink the water; whether a widow’s refusal is interpreted by others as responsibility for her husband’s death”*, 6 november 2012). Het ritueel wordt aangevraagd door de familie van de overleden echtgenoot wanneer deze familieleden redenen hebben om te geloven dat zij verantwoordelijk was voor de dood van haar echtgenoot, wat vooral wordt ingeroepen indien de overledene de oudste zoon is en de familieleden de erfenis willen veilig stellen. De weigering van de vrouw om het water te drinken wordt beschouwd als een schuldbekentenis maar de gevolgen hiervan hangen af van de vraag of de weduwe zelf mannelijke familieleden heeft die haar kunnen beschermen. De Raad stelt vast dat de door verzoeker beschreven praktijk gelijkenissen vertoont met deze traditie die weduwen betreft. Zelfs indien kan worden aangenomen dat dergelijke praktijk in Edo State bestaat, betekent dit niet nog niet dat verzoeker zelf hieraan dreigde of dreigt onderworpen te worden, gelet op de bevindingen hierboven op basis waarvan zijn verklaringen niet geloofwaardig werden geacht. Ten overvloede merkt de Raad op dat, zelfs indien geloof zou worden gehecht aan verzoekers verklaring dat binnen zijn familie/gemeenschap dergelijke traditie bestaat, verzoeker niet aannemelijk maakt dat er een reële kans bestaat dat hij meer dan 15 jaar na de begrafenis van zijn broer in juni 2008, heden aan de traditie van het drinken van het water waarmee zijn broer destijds werd gewassen, zou worden onderworpen. Verzoeker maakt geen melding van enige poging die zou zijn ondernomen na zijn vertrek uit Nigeria in februari 2009 om hem via zijn familieleden te traceren of enige andere actie die vanuit de gemeenschap van Ubiaja zou zijn ondernomen ten aanzien van zijn nog in Nigeria aanwezige familieleden.

Bijkomend stelt de Raad vast dat verzoeker, hoewel hij reeds in 2011 naar België terugkeerde nadat hij naar Malta als verantwoordelijke lidstaat gedwongen werd overgebracht in toepassing van de Dublinverordening, pas op 11 april 2022 een tweede verzoek om internationale bescherming in België indiende. Verzoeker wachtte dus 12 jaar om van deze mogelijkheid gebruik te maken nadat hij in maart 2011 naar België was teruggekeerd. Zelfs indien verzoeker dacht dat zijn verzoek in Malta was afgewezen, zoals hij aanvoert in het verzoekschrift, kan niet worden voorbijgegaan aan het gegeven dat verzoeker 12 jaar heeft gewacht alvorens een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen in België. Het is niet onredelijk van de adjunct-commissaris om deze factor *in casu* in rekening te brengen. Dit is des te meer het geval nu verzoeker zelf aangeeft dat een verzoek om internationale bescherming niet nodig zou zijn indien zijn regularisatieverzoeken succesvol waren geweest en hiermee ook aangeeft dat het bekomen van internationale bescherming niet verzoekers eerste prioriteit is.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden voor de toepassing van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn.

Het geheel van verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten in acht genomen en beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie met betrekking tot Nigeria, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk dat hij in geval van terugkeer naar Nigeria vervolging riskeert omwille van het gegeven dat hij zou geweigerd hebben het lijkwater van zijn overleden broer te drinken voor zijn vertrek uit Nigeria in 2009 omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

Waar verzoeker nog betoogt, onder verwijzing naar het rapport van de Immigration and Refugee Board Canada van 14 november 2016, dat personen die aan schadelijke rituelen dreigen onderworpen te worden niet noodzakelijk een beroep kunnen doen op de politie, dat de afschaffing van deze praktijk in andere staten niet wegneemt dat deze praktijk nog steeds bestaat in Edo State en dat hieruit niet kan worden afgeleid dat verzoeker in Edo State een reële kans zou hebben op bescherming door de overheid, werd reeds vastgesteld om de hierboven uiteengezette redenen dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij werd of wordt bedreigd om dergelijk ritueel te ondergaan omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn. Verzoekers betoog dat hij geen daadwerkelijke toegang zal hebben tot daadwerkelijke overheidsbescherming in geval van terugkeer naar Nigeria is dan ook *in casu* niet dienstig.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Nigeria.

7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt. Bijgevolg kan ook niet aangenomen worden dat verzoeker bij terugkeer naar Nigeria omwille van de aangehaalde vluchtmotieven een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet zou lopen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Nigeria zou hebben gekend.

7.3. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing dienaangaande en de beschikbare informatie, waaruit blijkt dat er actueel in de deelstaat Edo en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen plaatsvinden, maar dat er voor burgers in deze deelstaat geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de vernoemde deelstaten geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Aangezien voor de deelstaat Edo en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, moet opgemerkt worden dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt.

8. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS in het Engels, één van de talen die verzoeker machtig is, werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde bezwaren kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig augustus tweeduizend drieëntwintig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET